

kamp under rejse i Vesttyskland ikke udsættes for retslig forfølgelse fra vesttyske politimyndigheders side på grund af deres indsats under frihedskampen?"

Hertug Rasmussen: Jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister, fordi han har haft tid til — selv om mit spørgsmål var lidt sent indleveret — at svare på spørgsmålet. Om jeg skal takke for besvarelsen af mit spørgsmål, vil tiden vise, men jeg håber, at jeg kan føje endnu en tak til det, jeg allerede har sagt, når svaret er givet.

Arrestationen af den jugoslaviske modstandsmand Lazo Vracaric har naturligvis vakt harme og afsky i alle kredse af vort land, og den højtærede udenrigsminister har til et københavnsk dagblad udtalt: „Vi er dybt forbløffede“. Da jeg læste denne udtalelse, som røber en prisværdig alvorlig indstilling til problemet hos udenrigsministeren, ja, så undskylder man mig vel nok, at jeg lod tankerne gå et stykke tid tilbage, til den dag, da den højtærede minister kun havde hånsord tilovers, da han fra min side blev stillet over for en lang række dokumenterede og meget afslørende kendsgerninger om udviklingen i det Vesttyskland, som siges at være på vej til et mønsterdemokrati, og som den højtærede udenrigsminister ikke forsømmer nogen lejlighed til at fremhæve som den rette partner for Danmark i et snævrere politisk og økonomisk samarbejde. Det var også afslørende, at den samlede dagspresse uden undtagelse fulgte den højtærede udenrigsministers slet skjulte anvisning om ikke at referere blot enkelte kendsgerninger af mit omfattende materiale.

Det er sikkert gået op for den højtærede udenrigsminister, at det er en alvorlig sag, vi står over for, og jeg håber, vi får en saglig behandling af dette for så mange af vore medborgere vigtige problem.

I min egenskab af sekretær for modstandssammenslutningen Udvalget af tidligere Fanger og Modstandsfolk fik jeg i løbet af søndagen mere end hundrede telefonopringninger fra gamle kammerater, som alle samstemmende gav udtryk for deres harme over arrestationen af den jugoslaviske modstandskammerat, og samtidig gav de udtryk for deres bestyrtelse over, at dette

kunne ske i Vesttyskland, som man ikke alene i pressen, men også fra ansvarlig side har forsøgt at gøre til et land, hvor demokratiet var sat i højsædet, og hvor alt menneskeligt blev gjort for at udrydde resterne af den nazistiske ideologi.

Anklageren i Konstanz, Heinrich Gulden, findes ikke på min meget lange liste over behæftede personer, men hvis hans handlemåde skal tages som udtryk for det, man venter sig af den nye embedsstand i Vesttyskland, er sagen meget mere alvorlig end først antaget. Det er altså lykkedes for nazisterne at præge den nye embedsklasse, og det er efter min opfattelse et godt bevis på, at den vesttyske regering i realiteten aldrig har erkendt Tysklands skyld.

Det er forståeligt, at nogle ønsker at gøre det, der er sket, til en stor fejltagelse. Jeg tror, at disse mennesker selv tager fejl. Kendsgerningerne taler derimod.

Vracaric er anholdt på grundlag af en „Fahndungsbefehl“, en eftersøgningsordre, udstedt af det tyske sikkerhedspoliti, Gestapo, stammende helt fra 1941. Jeg vægrer mig ved at tro, at det er den eneste „Fahndungsbefehl“, som findes i det vesttyske politis registraturer, og man kan da med god ret spørge: hvorfor har man ikke tilintetgjort disse akter, og hvilke garantier kan der gives for, at disse akter, omhandlede efterlysninger af også danske modstandsfolk, bliver tilintetgjort?

Den vesttyske regering har, presset af den protestfølge, som væltede ind over Bonn, så snart sagen blev kendt, afgivet en erklæring, som efter min opfattelse intet er værd, hvis den ikke følges op af en virkelig udrensning, som, hvis den skal have betydning, skal gå helt op i toppen.

Blottet for fantasi er den, der ikke kunne se, hvad resultatet var blevet, hvis ikke modstandsfolk fra hele Europa havde protesteret aldeles omgående. Den domstol, som skulle have taget stilling til den jugoslaviske modstandsmands „forbrydelse“, bestod af en vis Hellerung, tidligere dommer ved en nazistisk folke-domstol, Kley, dommer ved en særdomstol i Schlesien under krigen, og dr. Michelis, tidligere dommer ved en nazistisk krigsret. Bag det hele står Regierungsdirektor Neidhard, som ved Landesregierung i Baden-Württemberg indtager en høj stilling, og som under krigen har afsagt